

Arrest

nr. 238 929 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 september 2019 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, met name zijn Belgische stiefvader.

1.2. Op 16 maart 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 20/09/2019 werd ingediend door:

[K.U.A.] [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader de heer [K.O.] [...] (sinds 11/09/2018 is hij Belg geworden) in toepassing van artikel 40 ter, §1 en artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine

Betrokkene legde volgende bewijzen neer als bewijs dat hij ten laste is van zijn Belgische stiefvader:

- Overmakingen van geld via Western Union van de moeder van betrokkene [G.B.] (Balen) naar [K.U.A.] (van 1/01/2013 tot 31/12/2016). Alsook naar [B.S.], [A.Z.] en [B.I.]. Om aan te tonen dat betrokkene reeds ten laste was van in het land van origine, kunnen uiteraard enkel de bedragen in rekening worden gebracht die aan betrokkene zelf zijn overgemaakt.

- Certificaat van het kadaster als bewijsstuk voor gebrek aan onroerende goederen van de Kirgizische republiek dd 28/02/2019 en 19/11/2019 en 16/12/2019. De relevantie van deze certificaten is niet duidelijk. Betrokkene is overeenkomstig het paspoort ingereisd op 24.06.2016. Aan de hand van de voorgelegde attesten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene geen eigenaar van onroerende goederen was op het moment dat hij nog in het land van origine woonde.

- Certificaat van de belastingdienst van de Kirgizische republiek het land van herkomst dd 4/03/2019 en 22/11/2019 (niet geregistreerd als individuele ondernemer, niet geregistreerd als oprichter en het hoofd, niet betaler van grondbelasting). De relevantie van deze certificaten is niet duidelijk. Betrokkene is overeenkomstig het paspoort ingereisd op 24.06.2016. Aan de hand van de voorgelegde attesten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene geen inkomen had op het moment dat hij nog in het land van origine woonde.

- Attest van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen van de Kirgizische Republiek dd 14/03/2019 waarin is opgenomen dat zij niet kunnen bevestigen dat betrokkene geen student is van hoger onderwijsinstellingen van de Kirgizische Republiek

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Wat het onvermogen betreft, de attesten die hiervan worden voorgelegd zijn opgemaakt na de datum van binnenkomst van betrokkene in Schengen of hebben betrekking op de jaren 2019. Het is dan ook aannemelijk dat betrokkene aldaar niet langer voorkwam in de registers. Wat het financieel ten laste zijn betreft, kunnen de geldstortingen ook niet worden aanvaard. Op zich bewijst het overmaken van geld niet dat betrokkene op dat geld was aangewezen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Dat is nog iets helemaal anders.

Het gegeven dat betrokkene sedert 19/08/2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Alsook voor Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ([K.O.] [...]) worden volgende documenten voorgelegd:

- Loonbrieven /week inkomsten) van tewerkstelling bij Trixxo: van mei 2019 tot december 2019

Uit raadpleging van de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de tewerkstelling (TRIXXO JOBS BVBA) waarvan het bewijs werd geleverd, intussen werd beëindigd, meer bepaald op 28/02/2020. De voorgelegde loonfiches zijn dus achterhaald.

De referentiepersoon is sinds 2/03/2020 tewerkgesteld bij Top Pumping, maar deze werd ook al beëindigd op 12/07/2020. De referentiepersoon heeft ook geen bewijs van werkloosheidsuitkering of andere tewerkstelling voorgelegd.

Bij gebrek aan informatie kan echter niet worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zijn.

Met de voorgelegde documenten wordt niet aangetoond dat de Belgische, onderdaan over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag opnieuw te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst, noch dat er werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit het middel blijkt dat verzoeker ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Verzoeker licht hierbij toe:

“Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid vooreerst stelt dat uit de bijgebrachte stukken niet duidelijk blijkt dat verzoeker niet alleen in het land van herkomst, doch ook in België ten laste was/is van zijn stiefvader;

Dat verzoeker nochtans navolgende stukken voorlegt:

- Overmakingen van geld via Western Union over de periode van 01.01.2013 tot 31.12.2016, derhalve tot aan diens komst naar België;*
- Attest dat verzoeker niet over enig onroerend goed in Kirgizië beschikt op datum van 28.02.2019, 19.11.2019 en 16.12.2019;*
- Attest dd. 4.03.2019 en dd. 22.11.2019 dat verzoeker in het land van herkomst niet over enige vorm van inkomen beschikt, noch grondbelasting voldoet;*

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid evenwel van oordeel is dat deze documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen, nu deze geen weergave bieden van de situatie op het ogenblik dat verzoeker het land van herkomst op 24.06.2016 heeft verlaten;

Dat verzoeker wanneer hij diens land van herkomst verliet, evenwel slechts de leeftijd van 23 jaar had bereikt, en derhalve tot aan diens vertrek studeerde was en niet over enige bron van inkomsten beschikte;

Dat dit wordt ondersteund door het feit dat diens moeder op zeer regelmatige basis gelden aan verzoeker overmaakte, teneinde in diens levensonderhoud te kunnen voorzien;

Dat het overigens zeer ongeloofwaardig zou zijn dat verzoeker op dergelijk jonge leeftijd, als alleenstaande jongen, zonder hulp van diens ouders, reeds over voldoende middelen zou hebben beschikt om een onroerend goed te kunnen aankopen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij haar beoordeling rekening dient te houden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoeker, hetgeen zij in casu heeft nagelaten;

Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoeker in het land van herkomst niet over een inkomen beschikte en hij financieel en materieel werd onderhouden door zijn moeder en stiefvader;

Dat verzoeker zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomende zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs de Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, met ieder passend middel volstaat;

Dat derhalve uit de Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Kirgizische autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere uitgave welke zijn stiefvader voor hem heeft gemaakt bewijs kan voorleggen wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoeker kan verwacht worden; Dat verzoeker bovendien zoals gesteld nog nooit heeft gewerkt, hoewel het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85); Dat het ‘ten laste zijn’ bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C- 1/05);

Dat verzoeker thans overigens op hetzelfde adres als zijn stiefvader verblijft, hetgeen des te meer aantoon dat verzoeker, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van zijn stiefvader;

Dat verzoekster zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard; Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men ten laste is en deel heeft uitgemaakt van het zelfde gezin, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Dat de stiefvader van verzoeker bovendien wel degelijk over voldoende middelen beschikt teneinde verzoeker ten laste te kunnen nemen en op geen enkel ogenblik van enige steun uitgaande van het OCMW heeft genoten;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in haar beslissing overigens zeer tegenstrijdig is door enerzijds te stellen dat tewerkstelling thans niet in aangetoond, doch anderzijds aan te halen dat tewerkstelling zal worden stopgezet op 12.07.2020, hetgeen vanzelfsprekend een datum in de toekomst betreft!

Dat het derhalve wel degelijk is aangetoond dat de stiefvader van verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt en diens tewerkstelling vanzelfsprekend ook na 12.07.2020 kan worden verlengd; Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Hij verzuimt om concreet aannemelijk te maken waarin de bestreden beslissing precies strijdig zou zijn met de verplichting om te voorzien in een afdoende motivering. De louter juridisch-technische inleiding waarbij verzoeker de draagwijdte schetst van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, volstaat hiertoe uiteraard niet. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoeker op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).”

Overeenkomstig artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van dezelfde wet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit lezing van artikel 40bis, eerste lid, 3° en artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg, m.n. in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- “ten laste” zijn van de referentiepersoon;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient hij het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, in casu zijn Belgische stiefvader. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische stiefvader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen. De verwijzingen van verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie zijn in deze dan ook niet dienstig.

De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter, § 2, eerste lid juncto 40bis § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voormelde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden die “de Belg (...) vergezellen of zich bij hem voegen”, en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (zie RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

De verwerende partij licht in de bestreden beslissing dan ook terecht toe dat, om te kunnen vaststellen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van “ten laste zijn”, er moet kunnen worden vastge-

steld dat *“er reeds een afhankelijkheidsrelatie [bestaat] tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*.

Waar verzoeker er op wijst dat hij wél ten laste is van zijn stiefvader aangezien hij met hem op hetzelfde adres verblijft, niet tewerkgesteld is in België en hier geen sociale bijstand geniet, volstaat het dan ook te verwijzen naar wat hierboven werd uiteengezet. Verzoekers betoog heeft enkel betrekking op zijn toestand in België en niet op deze in het land van herkomst. Het betoog is in het licht van de voorwaarde van het “ten laste” zijn dan ook niet dienstig.

De bewijslast inzake de voorwaarde van “ten laste zijn” rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoeker om zijn aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. De noodzaak aan financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het “ten laste” zijn vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Daarbij rust op de verwerende partij geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoeker de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen. Evenmin is het aan de verwerende partij om aan te geven welke bewijsstukken dienen te worden voorgelegd.

Het feit dat de noodzaak aan materiële of financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, betekent evenwel niet dat om het even welk stuk of om het even welke feitelijke situatie ook als een afdoend bewijsmiddel moet worden beschouwd in deze feitenappreciatie.

Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag, en met name ter staving van de voorwaarde “ten laste” zijn, heeft voorgelegd.

Omtrent de geldoverschrijvingen via Western Union, stelt de verwerende partij vast dat overschrijvingen werden verricht door de moeder van verzoeker naar personen genaamd K.U.A., B.S.A.Z. en B.I.

Dit zijn andere personen dan verzoeker. Aangezien in casu moet worden aangetoond dat het verzoeker is die reeds ten laste was van in het land van herkomst, oordeelt de verwerende partij niet onterecht dat enkel bedragen in rekening kunnen worden gebracht die aan verzoeker zelf zijn overgemaakt. Verzoeker houdt dan wel voor dat zijn moeder op zeer regelmatige basis gelden aan hem overmaakte, maar deze loutere bewering wordt gelet op voorgaande vaststellingen niet aangetoond. Verder oordeelt de verwerende partij terecht dat het overmaken van geld op zich niet bewijst dat verzoeker op dat geld was aangewezen om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker concreet heeft aangetoond dat hij van deze geldoverschrijvingen afhankelijk was.

Dat hij financieel en materieel werd onderhouden door zijn moeder en stiefvader in het land van herkomst en hiervan afhankelijk was, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, blijkt dan ook niet uit de voorgelegde stukken. Het betoog dat hij niet van elke uitgave die voor hem werd gemaakt een bewijs kan voorleggen, is bij gebrek aan enig bewijs van financiële of materiële ondersteuning waarvan hij afhankelijk was niet dienstig.

Wat betreft het certificaat van het kadaster waarin wordt gesteld dat verzoeker geen onroerende goederen heeft in de Kirgizische republiek, gedateerd op 28 februari 2019, 19 november 2019 en 16 december 2019 en het certificaat van de belastingdienst van de Kirgizische republiek van 4 maart 2019 en 22 november 2019 waaruit blijkt dat verzoeker niet is geregistreerd als individuele ondernemer, opricht of betaler van grondbelasting, stelt de verwerende partij vast dat de relevantie van deze certificaten niet duidelijk is. Dit wil niet zeggen dat de documenten door de verwerende partij op zich in twijfel worden getrokken. De verwerende partij wijst er enkel op dat verzoeker op 24 juni 2016 België is ingereisd, zoals correct blijkt uit zijn paspoort, terwijl de voorgelegde attesten zijn opgemaakt na de datum van verzoekers binnenkomst in de Schengenzone of betrekking hebben op de jaren voor 2019. De verwerende partij meent dat het dan ook aannemelijk is dat verzoeker aldaar niet langer voorkwam in de registers. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht besluiten dat zij niet kan vaststellen dat verzoeker geen eigenaar van onroerende goederen was op het moment dat hij nog in het land van origine woonde, noch kan vaststellen dat verzoeker geen inkomen had op het moment dat hij nog in het land van origine woonde.

Verzoeker betoogt dat hij slechts 23 jaar was toen hij het land van herkomst verliet, tot dan had gestudeerd, niet over enige bron van inkomsten beschikte en dat het ongeloofwaardig is dat hij gezien

zijn jonge leeftijd reeds over voldoende middelen zou beschikken om onroerend goed aan te kopen. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag evenwel geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij student was tot op het ogenblik dat hij zijn land van herkomst verliet. Het enige stuk dat verzoeker daaromtrent voorlegde betreft een attest van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen van de Kirgizische Republiek van 14 maart 2019 waarin is opgenomen dat dit ministerie niet kan bevestigen dat verzoeker geen student is van hoger onderwijsinstellingen van de Kirgizische Republiek. Hieruit blijkt niet dat verzoeker student was toen hij het land van herkomst verliet. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden aangezien verzoeker heeft nagelaten dit duidelijk te maken in zijn aanvraag.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de financiële en sociale omstandigheden van verzoeker zoals deze haar kenbaar werden gemaakt door middel van de voorgelegde stukken. De verwerende partij heeft deze documenten beoordeeld in het licht van de voorwaarde van het "ten laste" zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de voorgelegde documenten in samenhang met elkaar werden beoordeeld, nu de verwerende partij stelt dat "Uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon." (eigen onderlijning). Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Door het louter niet eens te zijn met de bestreden beslissing en zijn eigen overtuiging vol te houden dat hij een voldoende bewijs van het "ten laste" zijn heeft geleverd, slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of onderuit te halen. Zijn betoog is in wezen niet meer dan een eigen beoordeling van zijn zaak.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.5. Wat betreft het betoog dat zijn stiefvader wel beschikt over voldoende bestaansmiddelen, merkt de Raad op dat verzoeker zich richt tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing. De vaststelling dat niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, zoals vereist door artikel 40ter, § 2, eerste lid juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. Nu op het moment van de bestreden beslissing de voorwaarde van het "ten laste" zijn niet op afdoende wijze werd aangetoond, en dit door verzoeker ook niet op ernstige wijze wordt weerlegd, is er bijgevolg niet voldaan aan één van de cumulatief gestelde voorwaarden en kan het recht op verblijf worden geweigerd. Voormelde kritiek van verzoeker kan in casu dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Tot slot moet nog worden vastgesteld dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit, maar hierover geen enkele toelichting geeft. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES